

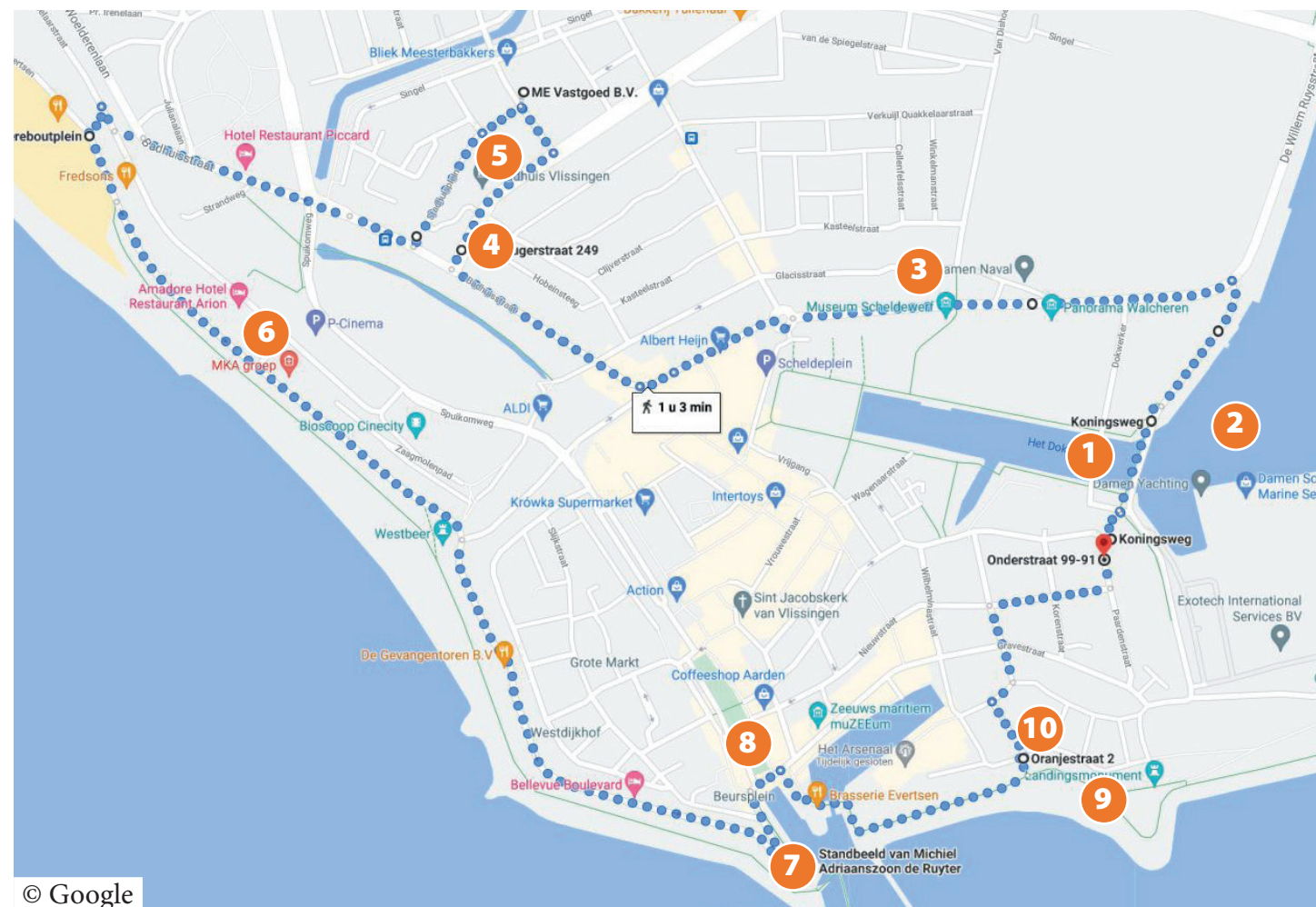
ORANJEROUTE

WANDELROUTE DOOR HET CENTRUM VAN VLISSINGEN (5,5 KM)

ROUTEBESCHRIJVING

Startpunt: Parkeerplaats Koningsweg
GPS: 51.443420, 3.581364

1. Ga de brug over. Links zie je de **Dokhaven** en aan de rechterkant **de Binnenhavens**.
2. Ga over het fietspad naar de Willem Ruysstraat.
3. Sla hier linksaf, het Scheldeterrein op.
Koninklijke Maatschappij de Schelde
4. Bij de rotonde ga je rechtdoor de Aagje Dekenstraat in.
5. Ga rechtsaf, de Badhuisstraat in, en weer rechtsaf, de **Paul Krügerstraat** in. Aan de linkerkant vind je het **Stadhuis**.
6. Sla linksaf, de Brouwenaarstraat in. Vervolgens sla je direct weer linksaf, de Dr. Friesenstraat en ga je na het stadhuisplein weer rechtsaf de Badhuisstraat in.
7. Bij de stoplichten ga je rechtdoor.
8. Neem de trap naar boven en ga linksaf de Boulevard op.
9. Je komt langs de **Zeevaartschool**.
10. Ga verder Boulevard De Ruyter op.
11. Je komt aan het eind van de boulevard langs **het Standbeeld Michiel de Ruyter**.
12. Bij het standbeeld ga je links de trap naar beneden.
13. Je komt op het **Bellamypark**.
14. Loop richting de jachthaven, ga de trapjes op aan de rechterzijde en ga over de sluis.
15. Ga links de trap op en loop over de dijk naar de **Oranjemolen**.
16. Loop terug de dijk op en neem de trappen naar beneden, de Oranjestraat.
Het Prinsenhuis
17. Ga rechts de Emmastraat in en daarna linksaf naar de Hendrikstraat.
18. Sla rechtsaf, de Palingstraat in.
19. Ga linksaf, de Onderstraat in. Ga ten slotte het trapje op en sla rechtsaf. Je bent weer op het Koningsplein.

HIGHLIGHTS

1. Dokhaven	6. Zeevaartschool
2. Binnenhavens	7. Michiel de Ruyter
3. Koninklijke Maatschappij de Schelde	8. Bellamypark
4. Paul Krügerstraat	9. Oranjemolen
5. Stadhuis	10. Het Prinsenhuis

ORANJEROUTE

WANDELROUTE DOOR HET
CENTRUM VAN VLISSINGEN (5,5 KM)

Historische achtergronden

Op 6 april 1572 namen de Vlissingers het eigenhandig op tegen de Spaanse bezetter. Daarmee schaarde Vlissingen zich achter Willem van Oranje, in opvolging van Den Briel. In de jaren die volgden breidde de stad onder toezicht van prins Maurits uit met havens en vestingwerken. Verschillende machthebbers maakten later dankbaar gebruik van de strategische ligging van Vlissingen aan de Westerschelde. Napoleon maakte er zelfs een zware vesting van.

Na het vertrek van de Fransen bleef Vlissingen berooid achter. Koning Willem III maakte zich met inzet van eigen kapitaal sterk voor de aanleg van een kanaal door Walcheren en nieuwe havens in Vlissingen. Daarop volgde economische bloei, die door de Tweede Wereldoorlog werd afgebroken. Vlissingen werd door de Duitsers aangewezen als stütspunkt: een kustplaats die vanuit strategisch oogpunt extra versterkt werd. Het resultaat was een kilometerslange linie van bunkers en versperringen rondom de stad. Vlissingen kende gedurende de Tweede Wereldoorlog maar liefst 84 bombardementsdagen. Na de bevrijding kwam slechts één huis onbeschadigd uit de strijd. Vlissingen werd nooit meer hetzelfde, maar het is en blijft een maritieme stad met alle bijbehorende charmes.

1. Dokhaven

Maurits, de zoon van Willem van Oranje, was 16 jaar toen zijn vader in 1584 vermoord werd. Twee jaar later werd hij door de Staten van Holland en Zeeland benoemd tot stadhouder en admiraal. In 1590 werd Maurits als Heer van Vlissingen gehuldigd. Daarna liet de prins Vlissingen voorzien van een nieuw vestingstelsel van acht bastions. De Dokhaven werd ook onder zijn leiding aangelegd. Met het verstrijken van de eeuwen behield deze zijn plaats in de stad.

2. Binnenhavens

Aan het eind van de 19de eeuw werd het Kanaal door Walcheren aangelegd om de economie uit het slop te trekken na de Franse Tijd. Tegelijkertijd werden in Vlissingen twee binnenhavens, sluiswerken en een buitenhaven aangelegd. Bovendien werd de spoorverbinding tussen Bergen op Zoom en Middelburg doorgetrokken naar Vlissingen. Op 8 september 1873 liep heel Vlissingen vol voor de feestelijke opening van de spoorweg-, haven- en kanaalwerken door koning Willem III.

3. Koninklijke Maatschappij de Schelde

Kort na de opening van de havens werd scheepswerf 'De Schelde' opgericht in 1875. De droogdokken, werkplaatsen, kranen en schepen van de Schelde domineerden jarenlang het stadssilhouet van Vlissingen. Schepen met klinkende namen als de 'Willem Ruys' liepen hier onder massale belangstelling van stapel. De werf was vernoemd naar vorsten en prinsessen voor dopelingen. Daarom kwamen er veel koninklijke gasten op bezoek.

4. Paul Krügerstraat

In 1939 laat Wilhelmina hier, tegenover de toenmalige HBS, een defilé afnemen van de gemobiliseerde strijdkrachten. In het jubileumboek van de school beschrijft een oud-leerling zijn herinneringen als volgt: „Ze stond daar in legergroen oorlogstenuue, uit één stuk, onverzettelijk, temidden van al die vechtjassen.” De leerlingen stonden voor die gelegenheid in rijen opgesteld achter het schoolhek. Na afloop van het defilé stak de schooldirecteur zijn bolhoed in de lucht, en riepen de jongens in driewerf hoera. Pas 5,5 jaar later zou Vlissingen de koningin weer terug zien.

6. Zeevaartschool

Het borstbeeld in de gevel van de Vlissingse zeevaartschool is een nagedachtenis aan prins Hendrik. Hij was van 1909 tot 1934 beschermheer van de Vereniging De Ruyterschool. Het was koningin Wilhelmina die het gedenkteken aan haar overleden echtgenoot in 1938 mocht onthullen. Een paar jaar later werd de school door een bommenvuur verwoest, maar na de heropbouw is het beeld weer teruggeplaatst.

8. Bellamypark

Op 6 april 1572 schudde Vlissingen het Spaanse juk van zich af. Een paar dagen later zette de Spaanse ing. Don Pedro Pacheco nietsvermoedend voet aan wal om in naam van de Hertog van Alva net buiten de stad toezicht te houden op de bouw van een dwangburcht. Maar hij was door zijn zeereis niet op de hoogte van de politieke omwenteling en dat kwam hem duur te staan. De Vlissingers namen hem meteen gevangen en een maand later werd hij opgehangen. Aan die tragedie herinnert een gedenksteen in de bestrating van dit park.

10. Het Prinsenhuis

Nadat Vlissingen zich aansloot bij de Prins van Oranje, volgde een periode van economische bloei. Ten oosten van de stedelijke bebouwing ontstond in die tijd een nieuwe woonwijk, met als centrale as de Emmastraat. Hier liet Willem van Oranje een huis voor zichzelf bouwen onder toezicht van ingenieur en bouwmeester Simon Stevin. In het Prinsenhuis met zijn prachtige tuinen verbleven de Oranjes bij een verblijf in de stad. In 1749 vloog het naastgelegen arsenaal in brand, waarbij ook het Prinsenhuis in de as werd gelegd. Oude sporen zijn inmiddels weggevaagd, maar de straatnamen in deze wijk zijn een stille verwijzing naar het verleden.

5. Stadhuis

De naoorlogse periode stond voor Vlissingen in het teken van de wederopbouw. Na het verhelpen van de ergste woningnood kwam er een ontwerp voor de binnenstad op tafel. Tijdens die saneringsronde is het stadhuis gebouwd. In mei 1965 stonden de burgers rijen dik op het stadhuisplein om een glimp op te vangen van Juliana die het stadhuis opende. Volgens de traditie werd de kamer van de burgemeester aangeboden als koninklijk privévertrek bij staatsbezoeken. Dat werd op 20 oktober 1976 waargemaakt, toen Juliana de stad opnieuw bezocht. Bovenop de stadhuisoren prijkte De Koninklijke Standaard: voor die dag was het stadhuis een paleis.

7. Stadhuis

De jonge koningin Wilhelmina kwam in 1894 in gezelschap van haar moeder-regentes Emma naar Vlissingen voor de (her)onthulling van het standbeeld van Michiel de Ruyter. Tot die tijd stond het beeld met zijn rug naar zee op het De Ruyterplein. Iedereen was in zijn nopjes met de nieuwe standplaats van de bronzen Bestevaer. De Vlissingse Courant schreef: „Waar kon men het beeld beter plaatsen dan daar, waar het uitziet op de reede, zoovele malen door De Ruyters vloten doorploegd.”

9. Oranjemolen

Willem van Oranje werd markies van de stad toen hij in 1581 het markiezaat Vlissingen in handen kreeg. Een titel die na zijn dood werd doorgegeven aan zijn erfgenamen. Als erfheren hadden de Oranjes een grote invloed en veel bezittingen in de stad, waaronder deze molen. Zij hadden niet alleen recht op de inkomsten, maar draaiden ook op voor de onkosten van het bouwwerk. De bonnetjes die de molenaar ter verantwoording bewaarde, zijn nog altijd terug te vinden in de archieven van de Nassause Domeinraad.